

Sygn. akt II K 368/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Olejarczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Grabowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej: Tomasz Niesłuchowski

po rozpoznaniu w dniach: 04.12.2014r., 16.06.2015r., 29.09.2015r. sprawy:

1. P. Z.

c. Z. i B. z domu J.

ur. (...) w B.

oskarżonej o to, że:

w dniach: 20 marca 2014r., oraz 11 kwietnia 2014r. w K., działając czynem ciągłym, będąc przesłuchiwaną przez funkcjonariusza Policji w charakterze świadka w dochodzeniu Ds. 237/14, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań z art. 233 § 1 k.k., zeznała nieprawdę, w ten sposób, iż podała., że w dniu 12 lutego 2014r. wybrała się w B. K. w godzinach od godz. 10:00 do 19:00 do O. podczas gdy w tym czasie przebywała z wymienionym między innymi w miejscowości L. gm. K. i była świadkiem zniszczenia przez wymienionego autobusu na szkodę Gminy K. i uszkodzenia ciała T. L. (1)

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk

2. B. Z.

s. Z. i B. z domu J.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

w dniu 1 kwietnia 2014r. w K., będąc przesłuchiwanym przez funkcjonariusza Policji w charakterze świadka w dochodzeniu Ds. 237/14, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań z art. 233 § 1 k.k., zeznał nieprawdę, w ten sposób, iż podał, że w dniu 12 lutego 2014r. wybrał się z B. K. w godzinach od 9:00 do 19:00 do O. podczas gdy w tym czasie B. K. w miejscowości L. gm. K. dokonał zniszczenia autobusu na szkodę Gminy K. i uszkodzenia ciała T. L. (1)

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

I. w oparciu o przepisy Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r., poz. 396) przy zastosowaniu art.4§1 k.k., na podstawie art.66§1 i 2 kk i art.67§1 kk postępowanie karne wobec P. Z. i B. Z. warunkowo umarza na okres próby 2(dwóch) lat,

II. na podstawie art.67§2 kk w okresie próby oddaje oskarżonych pod dozór kuratora,

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. K. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem kosztów nie opłaconej obrony z urzędu oskarżonej P. Z. oraz kwotę 193,20 (sto dziewięćdziesiąt trzy 20/100) złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia,

IV. na podstawie art.624§1 kpk zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

IIK 368/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prokuratura Rejonowa w Kętrzynie nadzorowała postępowania przygotowawcze o sygn. Ds. 237/14 przeciwko B. K. podejrzanemu o to, że: w dniu 12 lutego 2014 r. w miejscowości L. gm. K. umyślnie rzucając butelką w autobus marki M. o nr rej. (...) spowodował uszkodzenie jego powłoki lakierniczej o wartości co najmniej 500 zł na szkodę Gminy K., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk oraz o to, że w dniu 12 lutego 2014 roku w miejscowości L. gm. K. uderzając pięścią w głowę T. L. (1), spowodował u niego obrażenia w postaci stłuczenia głowy, które to obrażenia naruszają prawidłową czynność narządu ciała na okres poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o czyn z art. 157 § 2 kk w zw. art. 57a § 1 kk.

W toku prowadzonego postępowania ustalono, że B. K. dopuścił się w/w czynów w dniu 12 lutego 2014 r. około godz. 16:00 w miejscowości L., a ich bezpośrednim świadkiem była P. Z., która wówczas była pasażerem pojazdu marki A. (...) prowadzonego przez B. K..

W postępowaniu przesłuchano pokrzywdzonego T. L. (1), a także innych

bezpośrednich świadków zdarzenia : I. K., B. G., T.

D.. Podczas okazania wizerunku, T. L. (1) i I. K. wskazali jako

sprawcę powyższych czynów B. K.. Ponadto I. K. w toku

przesłuchania podała, że w samochodzie razem ze sprawcą siedziała P. Z., którą

znała jako była uczennicę Gimnazjum w K., natomiast T. L. (1) był pewien, że

1

tego dnia sprawcy zdarzenia towarzyszyła P. Z. bowiem przyjeżdża ona do jego sąsiadki. Ponadto T. L. (1) rozpoznał samochód, którym tego dnia poruszał się B. Z..

W dniu 20 marca 2014 roku na potrzeby postępowania Ds. 237/14 przesłuchana została P. Z.. Przed przesłuchaniem pouczone wymienioną o treści art. 233 § 1 kk. Przesłuchiwana podała, że jest osobą obcą w stosunku do stron postępowania, które było wówczas w fazie in personam, a także, że zamieszkuje z matką w miejscowości L., oraz że B. K. jest jej kolegą. W toku przesłuchania P. Z. zeznała, że pamięta na pewno, że w dniu 12 lutego 2014 r. wspólnie z B. K. i jej braćmi B. Z. i D. L. po godz. 10 rano pojechali do O.. Nie potrafiła dokładnie określić, gdzie przebywali w O., gdyż go nie zna. Do L. wrócili około godz. 19:00 w dniu 12 lutego 2014 roku. Ponadto P. Z. przyznała, że zna T. L. (1), bowiem ten woził ją autobusem do szkoły.

B. Z. również został przesłuchany na potrzeby postępowania Ds. 237/14 w dniu 01 kwietnia 2014 roku. Przed przesłuchaniem został pouczone o treści art. 233 § 1 kk. W trakcie przesłuchania B. Z. podał, że jest pewien, że w dniu 12 lutego 2014 roku był razem z B. K., P. Z. i D. L. w O.. Pamięta to dokładnie, gdyż było to 2 dni przed Walentynkami. Wymieniony nie potrafił podać, gdzie przebywali na ternie O., gdyż go nie zna. Do L. mieli wrócić około godz. 19:00.

D. L. przyznał, że był z B. K., P. Z. i B. Z. w O., nie pamiętał jednak czy było to 11 lutego 2014 r. czy 12 lutego 2014 r.

W dniu 11 kwietnia 2014 roku w KPP w K. przeprowadzono konfrontację między T. L. (1), a P. Z.. Przed konfrontacją przeprowadzając ją funkcjonariusz Policji pouczył strony o treści art. 233 § 1 kk, co znajduje odzwierciedlenie w protokole konfrontacji. W trakcie konfrontacji T. L. (1) podał, że P. Z. na pewno była w dniu 12 lutego 2014 r. około godz. 16:00 w L.. Siedziała wtedy jako pasażerka samochodu B. K., kiedy ten dokonał zniszczenia autobusu gminnego i uszkodzenia jego ciała, tym samym nie mogło być jej wtedy w O..

2

P. Z. natomiast zeznała, że w dniu 12 lutego 2014 roku wróciła z B. K. z O. około godz. 19:00, więc nie mogła z nim być w L., kiedy doszło do uszkodzenia autobusu i uszkodzenia ciała T. L. (1). Ponadto w toku przedmiotowej konfrontacji T. L. (1) podał, że na pewno widział w dniu 12 lutego 2014 r. w L. około godz. 16:00 P. Z. w samochodzie którym przyjechał B. K.. Widział ją z odległości około 1,5 m, gdyż okno pasażera samochodu, w którym siedziała P. Z. znajdowało się na równi z jego oknem. Spojrzał wtedy w okno i widział twarz pasażerki, którą była na pewno P. Z.. Dodatkowo świadek oznajmił, że gdy spojrzał na P. Z., a ona go zauważyła to próbowała się schować.

Konfrontacji poddano także I. K. i P. Z., jak poprzednio pouczając je o treści art. 233 § 1 kk, co wymienione potwierdziły własnoręcznym podpisem. W trakcie konfrontacji I. K. powiedziała, że P. Z. kłamie twierdząc, że nie było jej przy zdarzeniu w dniu 12 lutego 2014 r. i te zdarzenie w ogóle nie miało miejsca. Świadek podała, że poznała P. Z., która w dniu 12 lutego 2014 r. siedziała w samochodzie marki A. (...), którym podjechał B. K.. I. K. oznajmiła, że znała wcześniej P. Z., gdyż ta dojeżdżała wcześniej do szkoły tym samym autobusem. P. Z. podała natomiast, że to nieprawda, co zeznała I. K., bo w dniu 12 lutego 2014 roku około 16:00 była z B. Z. w O., nie mogło być ich więc w L., podczas zdarzenia kiedy to zniszczono gminny autobus i dokonano uszkodzenia ciała T. L. (1).

Sąd Rejonowy w Kętrzynie wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r. sygn. II K 258/14 skazał B. K., między innymi za czyn z art. 288§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk polegający na tym, że w dniu 12 lutego 2014r. w miejscowości L., gm. K. umyślenie rzucając butelką w autobus marki M. nr rej. (...), spowodował uszkodzenie jego powłoki lakierniczej o wartości co najmniej 500 zł na szkodę Gminy K., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego oraz za przestępstwo określone w art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. polegające na tym, że w dniu 12 lutego 2014r.

3

w miejscowości L., gm. K. uderzając pięścią w głowę T. L. (1), spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, które to obrażenia powodują naruszenie czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.

Wyrok jest nieprawomocny, sprawa trafiła do Sądu Okręgowego w Olsztynie celem rozpoznania apelacji oskarżonego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody : zeznania świadków T. L. (1) k. 18, 37-38, 139, I. K. k. 11v, 39v-, 138v-139, T. D. k. 14-15, 138, D. R. k. 79, 140, protokół oględzin rzeczy k. 16-17, 23-24, protokół okazania osoby k. 19-20, 21-22, protokół przeszukania k. 27-29, kserokopia dziennika z dnia 12 lutego 2014 r, protokoły przesłuchania P. Z. i B. Z. w charakterze świadków k. 31-32, 34, protokoły konfrontacji z udziałem P. Z. k. 37-38, 39-40.

Oskarżona P. Z. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W postępowaniu przygotowawczym odmówiła złożenia wyjaśnień. Przed Sądem potwierdziła, że okazany jej protokół z przesłuchania w charakterze świadka podpisała osobiście, była uprzedzona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań (k. 137-137v).

Oskarżony B. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przed Sądem potwierdził, że zeznając w charakterze świadka, był pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań (k. 137v-138).

Sąd zważył, co następuje :

Wyjaśnienia oskarżonych Partycji Z. i B. Z. w zakresie w jakim nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu tj. składania fałszywych zeznań, nie

4

mogą się ostać. Sprzeczne są bowiem z wiarygodnym w ocenie Sądu materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami świadków T. L. (1), I. K., D. R. i E. W. (zeznania k. 339-334, 356-367).

Z zeznań w/w świadków wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że w dniu 12 lutego 2015 r. tj. w dniu w którym doszło do uszkodzenia pojazdu marki M. o nr rej. (...) oraz obrażeń ciała T. L. (1), P. Z. była na miejscu zdarzenia. Oskarżona była widziana przez T. L. (1) i I. K., którzy ją rozpoznali.

Świadkowie ci bezsprzecznie wskazali, że sprawcą zniszczenia autobusu na szkodę Gminy K. i uszkodzenia ciała T. L. (1) był B. K., który przyjechał wówczas do L. z P. Z..

Świadek T. L. (1) rozpoznał P. Z., która siedziała w dniu zdarzenia na miejscu dla pasażera. P. Z. znał z widzenia, albowiem dowodził ją autobusem do szkoły, nadto widywał ją w (...), gdzie przyjeżdżała do jego sąsiadki E. G.. W momencie gdy T. L. (1) spojrział na P. Z. ta schyliła głowę, tak jakby chciała się ukryć przed jego wzrokiem (zeznania k. 139). I. K. również rozpoznała w pasażerze auta P. Z.. Dziewczynę znała ze szkoły. P. Z. uczęszczała do gimnazjum, w którym pracuje świadek. Wspólnie dojeżdżali gminnym autobusem do szkoły (zeznania k. 138v). Zarówno T. L. (1), jak też I. K. podtrzymali swoje zeznania podczas konfrontacji z oskarżoną. Natomiast P. Z. i B. Z. twierdzili, że w dniu 12 lutego 2014 r. B. K. nie było w L. od godz. 10 do 19, bowiem był z nimi w O..

Na fakt, że oskarżeni zeznali nieprawdę wskazują również zeznania E. W., nauczyciela fizyki w Zespole Szkół (...) w K..

Podczas przesłuchania podała, że w dniu 12 lutego 2014 roku prowadziła zajęcia z fizyki z klasą IB- zawodową. Uczennicą tej klasy jest P. Z.. E. W. podała, że tego dnia P. Z. uczestniczyła w jej zajęciach od godz. 12:20 do godz. 13:05. Przesłuchiwana oznajmiła, że potwierdziła to w dzienniku papierowym oraz

5

elektronicznym, z których wynika, że P. Z. była na zajęciach. Podała, również że nie ma żadnych wątpliwości, iż P. Z. była w tym dniu na prowadzonej przez siebie lekcji, bowiem jest to uczennica, która często opuszcza zajęcia, zatem gdyby jej nie było, to miałaby wpisaną nieobecność. Podczas sprawdzania nieobecności uczniów zawsze wzrokowo potwierdza ich obecność, dlatego jest pewna, że P. Z. była na zajęciach w dniu 12 lutego 2014 r.

E. W. do protokołu załączyła dwie karty z dziennika klasy I B, z których wynika, że lekcja fizyki w dniu 12 lutego 2014 r. (środa) odbyła się oraz, że P. Z. była na niej obecna (zeznania k. 140, 44-45).

Sąd podzielił w całości zeznania przesłuchanych świadków. Cechuje je spójność, wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczną całość. W ich świetle nie ulega wątpliwości, że oskarżeni zeznawali nieprawdę podczas składanych zeznań.

Na okoliczność przebiegu przesłuchania został przesłuchany funkcjonariusz policji D. R.. Świadek prowadził postępowanie nr (...) (...), Ds. -237/14 przeciwko B. K.. W toku dochodzenia zachodziła konieczność przesłuchania

P. Z. jako osoby towarzyszącej podejrzanemu. P. Z. została pouczona o odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 233 §1 kk, w trakcie przesłuchania wiedziała w jakiej sprawie zeznaje. Podała wówczas, że przebywała z B. K. w O., wspólnie z nimi był B. Z. i D. L.. Swoje zeznania potwierdziła podczas konfrontacji z T. L. (1) i I. K..

Świadek D. R. podał, że protokół oskarżona czytała osobiście i podpisała się pod jego treścią. Również B. Z. złożył zeznania w dniu 1 kwietnia 2014 r. poświadczając w nich swoją obecność w O. w dniu 14 lutego 2014 r. Oskarżeni osobiście czytali protokoły, nie składając żadnych uwag do ich treści. Mieli świadomość, że ich obowiązkiem jest zeznawać prawdę, przed przesłuchaniem zostali pouczeni o takim obowiązku. (k. 140).

Zeznania pozostałych świadków K. K., T. L. (2), B. O., B. G., T. D. nie wniosły istotnych okoliczności do sprawy, miały znaczenie drugorzędne.

6

Sąd nie dał wiary zeznaniom złożonym przez D. L. i B. K., jako sprzecznym z ustalonym stanem faktycznym (k. 139v, 170).

Po analizie materiału dowodowego Sąd uznał winę oskarżonych P. Z. i B. Z. za udowodnioną i nie budzącą najmniejszych wątpliwości.

Oskarżeni zeznając w charakterze świadków w prowadzonym dochodzeniu Ds. 237/14 mieli obowiązek złożenia prawdziwych zeznań. Obowiązek złożenia prawdziwych zeznań dotyczy nie tylko okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale również okoliczności drugorzędnych i nieistotnych, niemogących wywrzeć takiego wpływu.

P. Z. i B. Z. zeznając nieprawdę, chcieli zapewnić B. K. alibi, zaprzeczając tym samym jego obecności w dniu 12 lutego 2014 r. w miejscu zdarzenia. B. K. pomimo odciążających go zeznań, został skazany przez Sąd Rejonowy w Kętrzynie w sprawie II K 368/14. Postawa oskarżonych, którzy fałszywie zeznawali, nie miała zatem zasadniczego znaczenia dla odpowiedzialności karnej B. K., co nie oznacza, że uchyla to przestępność czynu oskarżonych, jednakże okoliczność tę Sąd wziął ją pod uwagę ferując wyrok.

Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonym czynów nie jest znaczny. Przy ustalaniu stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd kierował się kryteriami wskazanymi w § 2 art. 115 kk, a więc charakterem naruszonego dobra, rozmiarami wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobem i okolicznościami popełnienia czynu, wagą naruszonych przez sprawców obowiązków, jak również postacią zamiaru i motywacją.

Motywacją oskarżonych była chęć pomocy B. K. w związku z toczącym się postępowaniem karnym. P. Z. była wówczas związana z B. K., była jego dziewczyną, cała trójka przyjaźniła się. Oskarżeni, jak można przypuszczać poczuli się do solidarności z kolegą. Jest to oczywiście „solidarność” mylnie rozumiana, albowiem oparta na kłamstwie, przedstawianiu zafałszowanego obrazu rzeczywistości. Z pewnością postawa oskarżonych wynikała

7

między innymi z lekkomyślności i z młodego wieku, w chwili czynu oboje byli sprawcami młodocianymi, dotychczas nie karanymi sędownie (karty karne 172, 173).

Powyzsze okoliczności daly Sadowi asumpt do zastosowania wobec oskarzonych instytucji warunkowego umorzenia postepowania karnego. Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. „jezeli w czasie orzekania obowiazuje ustawa inna niz w czasie popelnienia przestepstwa, stosuje sie ustawę nową jednakze nalezy stosowac ustawę obowiazujacą poprzednio, jezeli jest wzgledniejsza dla sprawy”- Sąd zastosowal ustawę w brzmieniu obowiazujacym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r., poz. 396), albowiem instytucja warunkowego umorzenia postepowania byla wówczas wzgledniejsza dla oskarzonych, między innymi z uwagi na okres próby do 2 lat.

Sąd kierował się nakazem w odniesieniu do sprawców młodocianych, by w pierwszej kolejności ich wychować. Sąd -warunkowe odstąpienie od skazania i poddanie oskarżonych dozorowi kuratora, który będzie czuwał nad prawidłowym przebiegiem okresu próby.

Zdaniem Sądu właściwości i -warunki osobiste oskarżonych, ich dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania, będą przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełnią ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu popełnione czyny miały jedynie charakter incydentalny, wynikały z niedojrzałości oskarżonych, beztroski i braku poczucia odpowiedzialności.

Okres próby w wymiarze dwóch lat pozwoli zweryfikować pozytywną prognozę, co do przestrzegania porządku prawnego przez oskarżonych, a orzeczony dozoru kuratora będzie działał na nich zapobiegawczo i wychowawczo. Podnieść należy, że oskarżeni pobierają naukę w liceum.

W ocenie Sądu wobec spełnienia wszystkich wymaganych ustawowych przesłanek, w okolicznościach danej sprawy skorzystanie z instytucji warunkowego umorzenia postępowania będzie wystarczającą dolegliwością, gdyż oskarżeni będąc świadomymi, że zostali poddani próbie, nie popełnią nowego przestępstwa, przez co zostaną osiągnięte cele polityki karnej.

8

Po myśli art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. K. kwotę 840 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej wykonywaną z urzędu oraz kwotę 193,20 zł tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia.

O kosztach sądowych orzeczono zgodnie z art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonych w całości od ich ponoszenia. Sąd miał na uwadze, iż oskarżeni pozostają na utrzymaniu matki, są osobami uczącymi się.